

mer af Folkethinget, ſom med Føle vare meeſt intereſſerede i at ſee Lovforſlaget fuldendt i denne Sæſſion, havde den fulde Overbeviisning, at Lovforſlaget med Landſtthingets § 2 vilde være faldet ved ſiſte Behandling, og at de derfor langt maatte foretrække Lovforſlaget med den nye § 2. At jeg ikke foretrækker den, har jeg allerede udtalt; men jeg ſeer ikke nogen ſaa ſtor Vanſtelighed ſom den ærede Taler, der førſt havde Ordet, for at modtage Lovforſlaget med denne Paragraph.

Madvig: Den høitærede Indenrigsminiſter talte ikke meget stærkt for den i Folkethinget indſatte § 2, og jeg ſkal derfor ikke komme udførligt tilbage til min tidligere Dabel imod den. Den ærede 4de kjøbenhavnſte Landſtthingsmand (Krieger) har heller ikke ved at anbefale ſit Forſlag ſagt, at der vilde komme noget Fortrinligt ud deraf. Jeg ſkal derfor blot gjøre opmærkſom paa, at medens den høitærede Miniſter anthede, at denne § 2 dog ikke laa ſaa meget langt borte fra Landſtthingets § 2, er der efter min Opfattelse en himmelvid Forſjel imellem dem. Landſtthingets § 2 ſtod ſlet ikke i Modſtrid med § 1. Forholdet var derefter det, at det erkjendtes, at Udmarksjorderne tilhørte Communerne, men at Communerne kunde lade dem ved Overeenskomſt gaae over til privat Eiendom, og at $\frac{3}{4}$ af Communens Beboere berettigedes til i ſaa Henſeende at handle i dens Navn. Landſtthingets § 2 gav alſaa kun en Beſtemmelse om, hvorledes en Beſlutning af Communen ſkulde komme iſtand, og det var efter den kun $\frac{3}{4}$ af Communens Beboere, ſom kunde vedtage en Forandring og paa viſſe Vilkaar overdrage den Ret, der førſt var tillagt Communen, til Andre. Naar den ærede 1ſte Landſtthingsmand for 10de Kreds (Lehmann) før anthede, at den i Folkethingets § 2 omhandlede Commiſſion ſkal være ikke blot Forligscommiſſion, Høieſteret og Landvæſenscommiſſion, men tillige Rigsdag, ſaa blev dette vel modsagt af den ærede 4de Landſtthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), men paa en lidt eiendommelig Maade. Han ſagde nemlig, at der var ſaa eiendommelige Forhold tilſtede i denne Sag, at vi vel maatte kunne finde os i, at denne Commiſſion afgjorde No-

get, ſom ellers hørte ind under vort Omraade. Jeg klager nu ſlet ikke over, at der tages Noget fra os; thi det er jo os ſelv, ſom give Commiſſionen den Myndighed, der tillægges den, ſaa at der alſaa ſlet Intet tages fra os. Det, jeg klager over, er, at vi ſkyde Noget fra os og vælte Noget over paa Commiſſionens Skuldre, ſom vi ſelv burde gjøre. Forholdet ſtiller ſig for mig med Hensyn til det hele Reſultat klarligen ſaaledes: Jeg troer ſlet ikke, at der vil blive reift Sag af de ikke-hartforſbrugende Huusmænd, ſaaledes at Commiſſionen vilde ſaae at paatjende, hvorvidt dieſe ſkulde have beſtemte Dele af Udmarksjorderne, fordi det vides, at Commiſſionen vilde ſavne alle Momenter, hvorefter den ſkulde kunne tillægge dem individuelle Dele af dieſe Jorder, og det derfor kan forudſees, at den vilde blive ſtaaende ved det Reſultat, hvortil Høieſteret engang er kommen, nemlig at de ſtulde have en Deel, men en Deel, ſom ikke individuelt kan udfindes, og ſom alſaa maa tillægges dem paa en anden Maade. Men, er det ſaaledes høift ſandſynligt, at alle Domme, hvis der endda ſkulde blive reift Sag, ville falde ud imod Sagsgerne, idet Commiſſionen vil komme til det Reſultat, at man ikke kan tildele nogen Enkelt en individuel Deel af Udmarkerne, ſaa forekommer det mig dog meget stærkt, at vi, efterat have ſtillet en Paragraph ſom § 1 i Spidſen, ſaa lade følge en § 2 ſom den foreliggende, hvorved vi lade indſætte en Commiſſion, om hvilken vi haabe, at den vil respectere den Grundſætning, ſom vi have udtalt i § 1, og at den vil paatage ſig det Anſvar ved Dom, at lade den i vor § 1 indeholdte Beſtemmelse, ſom vi ikke tør give uden videre, igjen komme til at blive den virkelig gjældende Regel.

Lehmann: Det foreliggende Forſlag har, ſaaledes ſom det er kommet til os fra Folkethinget, beriget vor Retsvidenſkab med et aldeles nyt og hidtil i den uſjendt Begreb, nemlig Begrebet om en ſaavidt mulig ſummariff“ Proces, Noget, ſom jeg troer, at de Retskyndige ville modtage ſom en bethdelig Udvidelse af vore nuværende Retsbegreber; derimod have vi unægtelig allerede tidligere kjendt en temmelig ſummariff Behandlingsmaade af Lovforſlag,